

Arrest

nr. 188 513 van 16 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die loco advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 27 oktober 2016, diende op 14 november 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 14 november 2016 werd, op basis van een vergelijking van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoeker voorheen in Italië verbleef.

1.3. Verweerder verzocht de Italiaanse autoriteiten op 15 december 2016 om, gelet op artikel 13.1 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een

staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), verzoeker over te nemen.

1.4. Via een op 20 februari 2017 gedateerd schrijven bracht verweerder de Italiaanse autoriteiten op de hoogte van het feit dat zij, aangezien zij niet binnen de in artikel 22.1 van de in verordening nr. 604/2013 voorziene termijn reageerden op het overnameverzoek, werden geacht dit verzoek te hebben ingewilligd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 21 februari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [F.H.]

voornaam : [S.]

[...]

nationaliteit : Eritrea

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 14.11.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 07.10.2016 in Italië werden geregistreerd wegens illegale binnenkomst.

De betrokkene, staatsburger van Eritrea, werd verhoord op 29.11.2016 en verklaarde dat hij Eritrea ergens in april 2016 verliet om naar Soedan te reizen om er ongeveer 1 maand in Khartoem te verblijven. Hij gaf aan Soedan op 24.05.2016 verlaten te hebben om naar Libië te reizen om er meer dan 4 maanden te verblijven alvorens het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. Hij gaf aan eerst twee nachten op een voor hem onbekende plaats te hebben doorgebracht om vervolgens naar Milaan te reizen om daar 10 dagen bij een NGO te verblijven. Hij verklaarde vervolgens naar Ventimiglia te zijn gereisd om ook daar 7 dagen bij een NGO door te brengen. Hij gaf aan vervolgens naar Frankrijk te zijn gereisd om er 1 nacht in Marseille en 7 dagen in Parijs te verblijven alvorens naar België door te reizen om er op 27.10.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 14.11.2016 een asielaanvraag in.

Op 15.12.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat toen hij in Italië aankwam hij naar zijn neef in het Verenigd Koninkrijk belde en die hem adviseerde naar België te gaan. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat hij door de politie verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven, het van in begin zijn plan was om naar België te komen, omdat de mensenrechten in Italië niet gerespecteerd worden en omdat er in Italië heel veel vluchtelingen in zeer slechte omstandigheden leven.

Bovendien uitte de betrokkene middels een schrijven van zijn advocaat d.d. 20.01.2017 formeel bezwaar tegen een overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Wel maakte de betrokkene, zoals vermeld, gewag van een in het Verenigd Koninkrijk verblijvende neef.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat hij door de politie verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven, het van in begin zijn plan was om naar België te komen, omdat de mensenrechten in Italië niet gerespecteerd worden en omdat er in Italië heel veel vluchtelingen in zeer slechte omstandigheden leven.

Bovendien uitte de betrokkene ook middels een schrijven van zijn advocaat d.d. 20.01.2017 formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te behandelen. Ten eerste gaf de advocaat van de betrokkene aan dat zijn cliënt verschillende dagen in Italië verbleef en er opvang genoot en het op basis van zijn ervaring daar is dat hij kon vaststellen dat de opvangomstandigheden in Italië naar eigen zeggen catastrofaal zijn en de asielaanvragen niet goed behandeld worden. De advocaat van de betrokkene verwijst inzake de opvangomstandigheden en de asielprocedure naar diverse internationale rapporten. Ten tweede wordt geargumenteed dat het feit dat er een Europees relocatieprogramma actief is in Italië aantoonst dat de Italiaanse autoriteiten de asielinstroom niet kunnen beheersen. Ten derde wordt gesteld dat het feit dat de betrokkene in Italië zijn opvangplaats verliet ertoe zal leiden dat hem na overdracht het recht op een nieuwe opvangplaats zal worden ontzegd. Tot slot wordt gesteld dat de betrokkene een kwetsbaar profiel heeft en individuele garanties derhalve noodzakelijk zijn.

Betreffende de opmerking van de betrokkene dat hij gedwongen werd zijn vingerafdrukken te laten registreren, merken we op dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Betreffende zijn opmerking dat het van in begin zijn plan was om naar België te komen, merken we op dat deze verklaring niet strookt met eerdere verklaringen van de betrokkene. Gevraagd naar de reden waarom hij specifiek voor België koos, gaf de betrokkene immers aan pas bij aankomst in Italië zelf beslist te hebben naar België te gaan, dit nadat hij met zijn in het Verenigd Koninkrijk verblijvende neef had gebeld en die hem zulks adviseerde. Daarnaast merken we op dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende de opmerking van de betrokkene dat Italië de mensenrechten niet respecteert, merken we vooreerst op dat de betrokkene zich uitdrukt in algemeen vage bewoordingen en geen concrete elementen aanhaalt die aantonen dat deze vrijblijvende verklaringen op enige manier betrekking hebben op zijn specifieke situatie. De betrokkene maakte geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken bovendien op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen

voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Betreffende de bemerking van de advocaat van de betrokkene inzake de opvangomstandigheden, die stelt dat de betrokkene getuige zou geweest zijn van de catastrofale opvangomstandigheden en de slechte wijzen waarop asielaanvragen behandeld worden, wijzen we er vooreerst op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen gewag maakte van dergelijke zaken. De betrokkene verbleef naar eigen zeggen 10 dagen in een opvangstructuur in Milaan en 7 dagen in een opvangstructuur in Ventimiglia, beide beheerd door een NGO. De betrokkene maakte geen gewag van dergelijke 'catastrofale opvangomstandigheden', noch van de slechte wijze waarop asielaanvragen zouden behandeld worden. De betrokkene drukte zich enkel in zeer algemeen vage bewoordingen uit, meer bepaald dat er in Italië 'heel veel vluchtelingen in zeer slechte omstandigheden' leven. De betrokkene beperkte zich tot een algemene opmerking over 'heel veel vluchtelingen', zonder specifiek te verwijzen naar eigen ervaringen. Dit noopt ons tot de conclusie dat de betrokkene tijdens zijn verblijf in twee opvangcentra in Italië geenszins getuige was van catastrofale opvangomstandigheden, inzonderheid wat zijn eigen situatie betreft. Daarnaast merken we op dat de betrokkene Italië op illegale wijze binnenkwam en er gedurende zijn gehele verblijf geen asielaanvraag indiende. Derhalve ressorteerde de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Bijgevolg kreeg de betrokkene vanwege de Italiaanse autoriteiten gedurende zijn gehele verblijf twee verschillende opvangplaatsen toegekend, hoewel ze daar op geen enkele wijze toe verplicht waren.

Betreffende de het argument dat de betrokkene getuige zou geweest zijn van de slechte wijze waarop asielaanvragen er behandeld worden, herhalen we dat de betrokkene gedurende zijn gehele verblijf in Italië geen asielaanvraag indiende. Het is derhalve merkwaardig dat de betrokkene getuige zou kunnen geweest zijn van de wijzen waarop asielaanvragen behandeld worden, als hij gedurende zijn gehele verblijf geen asielaanvraag indiende.

Betreffende de opmerking van de advocaat van de betrokkene dat het feit dat er een Europees relocatieprogramma actief is in Italië aantoonde dat de Italiaanse autoriteiten de asielinstroom niet kunnen beheersen, merken we op dat deze maatregel niet tot doel heeft de lidstaten te ontheffen van de integrale toepassing van Verordening 604/2013.

Wat de opmerking van de advocaat betreft dat hij na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat hij de opvangstructuur zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat deze hypothetische situatie niet van toepassing is op de casus van de betrokkene. Het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015, dat voorziet in deze mogelijkheid, handelt immers over de opvangvoorzieningen voor derdelanders die in Italië een asielaanvraag hebben ingediend. Het decreet vormt een omzetting van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) van deze Richtlijn bepaalt zeer duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". De betrokkene diende in Italië, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek, geen asielaanvraag in, maar verbleef gedurende de gehele periode op illegale wijze in het land. Dit heeft tot gevolg dat de betrokkene niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van de voormelde opvangrichtlijn. Het feit dat de betrokkene toch enige vorm van

opvang genoot – in het kader van registratie of humanitaire redenen – doet hier geen afbreuk aan en bijgevolg kan enkel worden geconcludeerd dat het recht van de betrokkene op materiële opvangvoorzieningen in het kader van een asielaanvraag onverminderd mogelijk zal zijn.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene gedurende de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1987 geboren man zonder kinderen wiens partner in Eritrea verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en

dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het

plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”*, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport *“L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”*, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; *“Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”*, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, *“Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”*, juli 2013; *“Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; *“Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap”*, Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 15.12.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.“

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3.2, eerste en tweede lid van de verordening nr. 604/2013, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 4 en 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“EN CE QUE la décision attaquée est motivée par les éléments suivants :

- *La Belgique n'est pas responsable du traitement de la demande d'asile de la partie requérante, lequel incombe à l'Italie en application de l'article 22 du règlement Dublin III;*
- *les empreintes de la partie requérante ont été relevées en raison de son entrée irrégulière en Italie le 07/10/2016 ;*
- *la partie requérante indique avoir dormi deux nuits dans un endroit inconnu, 10 jours dans un centre à Milan et 7 jours dans un centre à Ventimilia ;*
- *La partie requérante s'oppose à son transfert en Italie car ses empreintes y ont été prises de force, qu'elle avait l'intention de se rendre en Belgique depuis le début, que les droits de l'homme ne sont pas respectés en Italie et que les réfugiés y vivent dans de très mauvaises conditions ;*
- *le conseil de la partie requérante a fait valoir ses objections formelles au transfert de son client par courrier du 20 janvier 2017 ;*
- *le règlement Dublin III implique que les demandeurs d'asile n'ont pas le libre choix du pays responsable du traitement de leur demande d'asile et le souhait de la partie requérante n'est pas suffisant pour faire application de la cause de souveraineté du Règlement Dublin ;*
- *la partie requérante n'a pas de membre de la famille habitant en Belgique ;*
- *un éloignement vers un pays participant au système mis en place par le Règlement Dublin III peut soulever une question au regard de l'article 3 de la CEDH : il faut pour en juger tenir-compte des informations générales disponibles quant au pays de destination ainsi que des circonstances propres de la personne, le traitement redouté devant atteindre un certain niveau de gravité ;*
- *il ressort de l'arrêt du 21.12.2001 de la Cour de Justice de l'Union Européenne (CJUE) dans les affaires C-411/10 et C-493/10 que le système Dublin III repose sur la confiance mutuelle que les droits de l'homme sont respectés dans tous les États liés par ce règlement ;*
- *cependant, ce principe de confiance mutuelle n'exclut pas qu'un transfert emporte un risque de traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CEDH ou à l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (la Charte). Il revient à l'État qui envisage un transfert d'examiner si le transfert envisagé emporte ce risque et aux requérants d'indiquer pour quelles raisons un transfert emporte ce risque ;*
- *les objections de la partie requérante à son transfert en Italie, à savoir le fait que ses empreintes y ont été prises de force, qu'elle avait l'intention de se rendre en Belgique depuis le début, que les droits de l'homme ne sont pas respectés en Italie et que les réfugiés y vivent dans de très mauvaises conditions ne permettent pas de tenir pour établi qu'il ait subi ou qu'il risque de subir une violation de l'article 3 CEDH ou 4 de la Charte ;*
- *Le conseil de la partie requérante a fait valoir, dans des courriers du 20 01 2017 que, primo, le requérant avait été confronté aux conditions, catastrophiques d'accueil et de traitement des demandes d'asile en Italie, deuxio, que les programmes de relocation démontrent que l'Italie n'arrive plus à faire face à ses obligations, et, tertio, qu'ayant quitté son lieu d'accueil en Italie il n'aura plus droit à l'accueil après transfert et, finalement, qu'étant une personne vulnérable, il y avait Heu de demander des garanties individuelles à l'Italie ;*

- la prise d'empreinte digitales est une obligation et non une liberté et la prise de force de ces empreintes n'est donc pas un traitement inhumain et dégradant ;
- le choix du requérant est exclu par l'application du règlement Dublin III ;
- l'affirmation selon laquelle l'Italie ne respecte pas les droits humains est exprimée en termes vagues et généraux sans éléments concrets liés à sa situation individuelle ;
- l'Italie est signataire de la Convention de Genève, de la CEDH, et est donc soumise au principe de non refoulement et il n'y a aucune indication que ce pays ne respecte pas les obligations tirées de la directive 2001/95/UE et 2013/33/UE ;
- Concernant les conditions d'accueil, la partie requérante n'a pas déclaré lorsqu'elle en a eu l'occasion avoir été témoin d'une situation catastrophique, contrairement à ce que prétend son conseil dans le courrier du 20 janvier 2017 ce qui laisse à penser que lors de son séjour il n'a pas été témoin de situations catastrophiques, en ce compris pour lui-même ;
- de plus, la partie requérante n'a pas demandé l'asile et ne tombe donc pas sous le champ d'application de la directive 2013/33/UE et elle s'est vue désigner deux places d'accueil par les autorités italiennes alors qu'elles n'y étaient pas obligées ;
- on ne voit pas comment le requérant aurait pu être témoin de la situation catastrophique du traitement des demandes d'asile alors qu'il n'y a pas demandé l'asile ;
- Le programme de relocalisation de demandeurs d'asile dans l'Union européenne n'a pas pour but de soustraire l'Italie à ses obligations dans le cadre du règlement Dublin III ;
- l'hypothèse selon laquelle la partie requérante n'aurait plus droit à l'accueil en cas de retour étant donné qu'il en a déjà bénéficié n'est pas d'application in casu étant donné que le décret 142/2015 du 18 août 2015 règle l'accueil des demandeurs d'asile et est une transposition de la directive-2013/33/UE et que le requérant n'ayant pas demandé l'asile n'est pas concerné par ce texte ;
- le fait qu'il ait bénéficié d'un accueil sur base de motifs humanitaires ne fait pas obstacle à ce qu'il puisse à nouveau bénéficier d'un accueil en tant que demandeur d'asile ;
- le requérant n'a pas fait état de problèmes médicaux et aurait en toute hypothèse accès aux soins médicaux en Italie ;
- le rapport récent d'Amnesty International concerne les conditions d'accueil dans les hotspots italiens, ce qui est étranger à la situation de la partie requérante qui ne sera pas ramenée vers un hotspot. De plus ce rapport ne fait pas état de traitements inhumains et dégradants ailleurs en Italie et ne recommande pas l'arrêt de tous les transferts vers l'Italie ;
- l'afflux de demandeurs d'asile dans l'Union Européenne place les États membres devant de grands défis mais ne permet pas aux demandeurs d'asile de choisir le pays qui traitera leur demande d'asile ;
- la situation italienne n'est pas comparable à la situation grecque, ce qui est confirmée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (Cour EDH) ;
- l'arrêt Tarakhel concerne une famille avec des enfants mineurs et la partie requérante n'apporte aucun élément démontrant une vulnérabilité aggravée ; le requérant a fait état de quelques difficultés de santé mais n'a apporté aucune attestation et il ressort du rapport AIDA que les demandeurs d'asile ont accès aux soins de santé en Italie ;
- l'examen de la demande d'asile du requérant pourra être reprise par les autorités italiennes après son transfert ;
- Les personnes transférées en Italie sur base du règlement Dublin III y auront accès à la procédure d'asile ;
- Le rapport AIDA fait référence à l'existence de centres- d'accueil pour les personnes transférées sur base du Règlement Dublin financés par le FER. Même si ces centres ne sont plus opérationnels, rien n'empêche la partie requérante de se rendre dans le réseau d'accueil régulier et aucun problème à ce sujet n'est signalé ;
- Un rapport récent de SFH (en français OSAR) d'août 2016 ne concerne que la situation à Rome et à Milan ;
- De la lecture de ce rapport il n'apparaît que les personnes transférées sur base du Règlement Dublin III n'auraient pas accès à la procédure d'asile ou à un accueil en Italie ;
- Même si le rapport indique que l'Italie ne satisfait pas à ses obligations en matière d'accueil des demandeurs d'asile, cette conclusion n'est pas assez fondée et les déficiences indiquées ne permettent pas de conclure à l'existence de déficiences systémiques ;
- Le rapport AIDA mentionne que l'Italie fait des efforts pour augmenter sa capacité d'accueil, ces efforts étant confirmé par le rapport de l'OSAR et [le]s autorités italiennes prévoient encore d'augmenter le nombre de places d'accueil dans le réseau SPRAR ;
- Même si les sources utilisées indiquent que la situation en Italie est problématique, elles indiquent également que les autorités italiennes font des efforts pour faire face à l'afflux de demandeurs d'asile et que la situation italienne n'est pas caractérisée par des déficiences structurelles ;

- Il n'est donc pas établi que la partie requérante court un risque de traitement inhumain et dégradant en cas de transfert vers l'Italie.

ALORS QUE l'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants » ;

Que cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S. /Belgique et Grèce, § 218) ;

Que les exigences de l'article 3 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83) ;

Que la Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement d'un étranger par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu'il courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH ;

Que dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; Cour EDH 26 avril 2005, Musli/Turquie, § 66) ;

Qu'afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, il y a lieu de se conformer aux indications données par la Cour EDH

Que, à cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine) ;

Que, en ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348; Cour EDH 5 juillet 2005, Said/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/ Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal Royaume-Uni, §§ 99 et 100) ;

Qu'il faut tout d'abord relever que, si la seule invocation de rapports internationaux ne suffit pas à établir la violation de l'article 3 CEDH en cas de transfert vers l'Italie, il n'en demeure pas moins que, conformément à l'arrêt Chahal c. Royaume-Uni de la Cour européenne des droits de l'homme du 15 novembre 1996 (§96), à l'arrêt Jabari c. Turquie du 11 juillet 2000 de la même Cour (§39) et à l'arrêt Shamayev c. Géorgie et Russie du 12 avril 2005 de cette même Cour (§448), confrontée à un risque de violation de cet article, l'autorité administrative a un devoir de se livrer à un examen aussi minutieux et attentif que possible des données en sa possession et qui pourraient induire un risque de violation de l'article 3 CEDH en cas d'expulsion d'un demandeur d'asile hors de son territoire ;

Qu'en ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 359 in fine) ;

Que cette jurisprudence est confirmée par Votre Conseil de manière constante (voy. par exemple, CCE, arrêt n°137.696 du 30 janvier 2015, n°132.090 du 24 octobre 2014, n°138.950 du 22 février 2015, ou encore 144.400 du 28 avril 2015) ;

Que, enfin, la Cour EDH, se basant sur l'appartenance des demandeurs d'asile à une catégorie vulnérable de personnes (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §251), a déduit de la législation européenne l'existence d'obligations positives, telles que celle de fournir un logement et des

conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §250) ;

Que dans ces circonstances, le fait de vivre dans le dénuement sans pouvoir faire face à ses besoins élémentaires peut constituer une violation de l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 254) et une obligation positive peut peser sur les États signataires de remédier à cette situation et d'empêcher qu'elle ne se produise (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §263).

Que le devoir de motivation formelle qui s'impose à la partie adverse oblige celle-ci, en vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29-juillet 1991, à prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier, dont la motivation n'entre pas en contradiction avec le contenu même du dossier administratif et apporte une réponse aux arguments de la partie requérante ;

Que ce devoir oblige également la partie adverse à faire apparaître de façon claire et non équivoque son raisonnement afin de permettre au destinataire de le comprendre, de le contester et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Que dans le cadre du contrôle de légalité, ce contrôle doit permettre de vérifier si l'autorité administrative n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné des dits faits, dans la motivation-tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation ;

Que le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause oblige l'administration à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de diligence et de soin en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ;

Que ce principe, qui correspond à un principe de prudence et de diligence, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à recueillir tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt CE, n° 221.713 du 12 décembre 2012) ;

Que, compte tenu de la situation préoccupante et évolutive en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec grande prudence, ce qui implique l'exigence d'un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles se fonde l'Office des étrangers pour prendre une décision ;

Que par ailleurs, en raison d'arrivées massives de migrants aux frontières européennes, à partir du printemps 2015, l'Union européenne a pris deux décisions : la décision(UE) 2015/1601 du Conseil du 22 septembre 2015 instituant des mesures provisoires en matière de protection internationale au profit de l'Italie et de la Grèce et la décision (UE) 2015/1523 du Conseil du 14 septembre 2015 instituant des mesures provisoires en matière de protection internationale au profit de l'Italie et de la Grèce ;

Qu'en application de ces décisions, il a été prévu de relocaliser pas moins de 120.000 demandeurs d'asile depuis la Grèce et l'Italie, compte tenu de l'impossibilité pour ces pays de faire face à l'afflux massif de migrants sur leur territoire ;

Que ces décisions, prises au niveau européen, attestent du fait que l'Italie ne parvient pas, sans faire appel à la solidarité des autres Etats membres, à faire face à ses obligations en termes d'accueil des demandeurs d'asile et des réfugiés ;

Que l'annexe II de la communication de la Commission au parlement européen, au Conseil européen et au Conseil sur le sixième rapport sur la relocalisation et la réinstallation du 28 septembre 2016 (COM(2016) 480 final), met en évidence que seules 1196 personnes ont été effectivement relocalisées depuis l'Italie sur un objectif chiffré à près de 35.000 personnes ;

Qu'il est donc évident que ces mesures prises en septembre 2015 ne sont actuellement toujours pas suivies d'effet et qu'elles n'ont pas permis de diminuer la pression migratoire pesant sur l'Italie ;

Qu'il ressort en effet de ce même document que les arrivées ont été très nombreuses en Italie ces derniers mois : 52 652 migrants/candidats à l'asile ont posé pied en territoire italien entre le 12 juillet 2016 et septembre 2016, soit en l'espace de deux mois ;

Qu'en octobre 2016, l'organisation Amnesty International a également dénoncé la situation des migrants en Italie ;

Que ce rapport met en exergue non seulement les failles de la procédure d'asile à protéger les personnes qui ont besoin d'une protection mais aussi les abus commis par les autorités italiennes dans l'exercice du contrôle migratoire ;

Que l'ensemble de ces informations tend à démontrer qu'en réalité, depuis décembre 2015, date du rapport AIDA sur lequel la partie adverse fonde principalement son argumentation, la situation s'est encore dégradée ;

Que, dans un arrêt n°147.792 du 16.06.2015, le Conseil du contentieux des étrangers a annulé, au fond, une décision de refus de séjour (annexe 26quater) délivrée dans le cadre d'une procédure « Dublin- Italie » pour un homme seul, célibataire, sans enfant, sans profil particulièrement vulnérable ;

Que, dans cet arrêt, qui doit, mutatis mutandis, être appliqué à la partie requérante en l'espèce, le Conseil du contentieux des étrangers avait souligné que, le risque de traitement inhumain et dégradant des demandeurs d'asile en Italie étant réel, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec grande prudence, ce qui implique l'exigence d'un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles se fonde l'Office des étrangers pour prendre une décision ;

Que l'évolution de la situation mise en exergue plus haut ne permet pas d'arriver aujourd'hui à une autre conclusion ;

Que l'obligation d'examen minutieux et attentif des données en sa possession par l'administration qui doit être effectué lorsqu'un transfert vers l'Italie est envisagée, s'oppose à toute lecture partielle ou trompeuse des rapports internationaux qui sont à sa disposition ;

Que dans la décision-attaquée, la partie adverse se contente de se référer, de manière très générale et non précise, à certains passages du rapport AIDA, pour affirmer que la partie requérante sera probablement accueillie, à son arrivée en Italie ;

Que depuis décembre 2015, date du rapport AIDA sur lequel la partie adverse fonde la majeure partie de son argumentation, d'autres rapports ont été rendus publics sur la situation italienne ;

Que la partie requérante joint des extraits du rapport (pièce 3) rédigé par l'organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) en août 2016 et auquel fait référence la partie adverse dans sa décision ;

Que ce rapport est consacré à la situation de l'accueil en Italie, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin ;

Que ce document est donc non seulement récent mais également particulièrement pertinent pour la situation de la partie requérante ;

Que ce document et les constats qui y sont faits doivent faire partie intégrante de l'examen rigoureux à charge de la partie adverse et être pris en considération pour l'examen de la situation générale en Italie ;

Ce rapport fait état de nombreuses carences et conclut à l'existence de déficiences systémiques et cela malgré l'augmentation du nombre de places (voir p. 79) ;

Que la partie adverse expose dans une pétition de principe qu'elle ne peut adhérer à cette conclusion sans expliquer les motifs pour lesquels elle estime que les conclusions et constats fait dans ces rapports ne permettent pas de conclure à l'existence de déficiences systémiques ;

Que l'Office des étrangers affirme que les personnes transférées en Italie sur base du Règlement Dublin III auront accès à l'accueil et que rien n'indique que la partie requérante n'y aura pas accès ;

Que la partie requérante a déclarée avoir été accueillie dans un centre d'accueil lors de son précédent séjour et a également déclaré avoir vécu à la rue ;

Qu'il s'agit d'un élément fondamental étant donné que les informations disponibles sur l'accueil en Italie permettent de conclure qu'une personne qui a déjà été accueillie dans un centre d'accueil ne sera plus admis dans le réseau d'accueil italien en cas de transfert vers ce pays ;

Qu'il est établi par le rapport AIDA que les personnes qui ont été accueillies dans un centre en Italie n'y ont plus accès en cas de transfert (voir la page 64 de ce rapport) et que ceci est confirmé par le rapport de l'OSAR (pièce 3, p. 28 et p. 32) ;

Que si ce rapport décrit une procédure auprès de la préfecture pour être à nouveau admis dans un centre d'accueil, cette procédure ne lui offre pas des chances réelles d'être à nouveau accueilli ;

« jusqu'à la décision, la personne n'a pas accès à un lieu d'hébergement étatique. Au cas où la Préfecture refuse la restitution du droit à un hébergement, il n'y a plus d'alternative d'hébergement mis à disposition par l'Etat. Si au contraire la personne entre à nouveau dans le système, elle est placée en queue de la liste d'attente en cas de manque déplacé » (OSAR, p. 28)

Qu'il est donc établi que la partie requérante n'aura pas accès à un accueil pendant la durée de la procédure de réadmission et que même si un droit d'accueil lui est reconnu elle sera placée sur une liste d'attente ;

Que l'existence de cette procédure ne permet donc pas de remédier au risque pour la partie requérante de se retrouver dans un état de dénuement complet ce qui, compte tenu de son appartenance au groupe vulnérable des demandeurs d'asile, entraîne un risque de traitement inhumain et dégradant ;

Que la motivation de la décision contestée s'appuie donc sur une lecture partielle du rapport de l'OSAR et est également en contradiction avec le contenu du dossier administratif ;

Que dans ce cas particulier, les éléments de la cause établissant que la partie requérante- sera exclue du réseau d'accueil italien, un examen prudent exigeait à tout le moins que la partie adverse s'enquière auprès des autorités italiennes des possibilités de réouverture du droit à l'accueil du requérant en cas de transfert vers l'Italie et demande des garanties à ce sujet ;

Que c'est d'autant plus le cas que le transfert a été accepté de manière implicite, par le seul écoulement d'un délai sans réponse de la part des autorités italiennes ;

Que le risque invoqué par la partie requérante présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable, les données de la cause indiquant qu'elle n'aura pas accès à un système d'accueil en Italie ;

Que dans ces conditions, en raison des obligations positives qui pèsent sur les États à l'égard du groupe vulnérable des demandeurs d'asile, au titre de l'article 3 de la CEDH, il y a lieu de considérer que la partie requérante établit qu'il existe un risque concret et probable qu'elle subisse un traitement inhumain et dégradant en cas de transfert vers l'Italie ;

Que, privée d'accueil, elle se retrouvera à la rue dans un état de dénuement complet ;

Que la partie adverse aurait à tout le moins du se renseigner à ce sujet auprès des autorités italiennes et demander des garanties d'accueil aux autorités italiennes ;

Que, en l'espèce, la décision attaquée ne mentionne pas si des garanties en termes d'accueil ont été obtenues de l'Italie par la Belgique ;

Que la seule supposition qu'en l'absence d'introduction d'une demande d'asile la partie requérante ne sera pas exclue de l'accueil ne repose sur aucun élément et, en particulier, la législation italienne

permettant le cas échéant de vérifier cette supposition n'a ni été demandée, ni jointe au dossier et que ce postulat ne peut donc être vérifié par Votre Conseil ;

Que, à défaut d'avoir sollicité des garanties d'accueil ou, à tout le moins, l'état de la législation italienne, il faut considérer que la partie adverse ne s'est pas suffisamment enquis du risque de traitement inhumain et dégradant en cas de renvoi de la partie requérante en Italie ;

Qu'un défaut d'instruction du risque de violation de l'article 3 en cas de retour justifie en soi l'annulation de la décision de transfert (en ce sens, voir CCE, arrêt n°147.792 du 16.06.2015)

Qu'il prévaut en Italie clairement un problème structurel d'accueil des demandeurs d'asile : le nombre de places étant très insuffisant, nombreux d'entre eux sont à la rue ;

Que les informations actualisées mettent également en évidence que les problèmes d'hébergement sont encore plus aigus pour les demandeurs d'asile qui font l'objet d'un transfert Dublin, ce qui est le cas de la partie requérante ;

Que, même si l'Italie tente de prendre des mesures pour améliorer la situation, les problèmes se développent de manière exponentielle : en effet, l'afflux de migrants en Italie est loin de diminuer et les autorités n'ont pas la capacité d'y faire face ;

Que le fait que l'Italie tente de faire face ne permet pas d'écarter tout risque de violation de l'article 3 de la CEDH, ce droit étant absolu son respect doit être assuré même lorsque sa violation ne découle pas d'une volonté des autorités italiennes mais d'une situation de force majeure ;

Que toutes ces informations démontrent qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe en Italie des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la Charte et de l'article 3 de la CEDH ;

Que dans ces conditions, l'article 3.2 du Règlement Dublin III fait interdiction à la Belgique d'y transférer le requérant ;

Que la décision attaquée viole donc cette disposition ;

Que les arguments tirés d'une lecture très partielle d'informations et, dès lors, du défaut de motivation formelle et adéquate, se vérifient à la lecture du dossier administratif et des pièces jointes à la requête dont la partie adverse avait ou aurait du avoir connaissance ;

Que, pour toutes ces raisons, la partie adverse n'a pas examiné avec soin et minutie les conséquences d'un transfert du requérant en Italie, violant ainsi le principe général de bonne administration en ce qu'il se décline en une obligation de soin, de minutie, et une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier ;

Qu'il ressort clairement de toutes ces analyses que, en l'espèce, le moyen est sérieux et qu'il faut procéder à la suspension de la décision attaquée ;

Que par ailleurs, l'Office des étrangers renvoie vers l'existence de centre d'accueil spécifiques destinés aux personnes transférées sur base du Règlement Dublin III et poursuit en estimant que même si ceux-ci n'existaient plus les personnes ont accès aux structures d'accueil normales pour demandeurs d'asile ;

Qu'à cet égard il y a lieu de relever tout d'abord que Votre Conseil a déjà jugé que la seule référence à l'existence de ces centres spécifiques pour personnes transférées en Italie ne permettait pas de faire l'impasse sur le fait que ceux-ci ne permettent pas de faire face à l'afflux de personnes transférées et que les problèmes de capacité d'accueil restent entiers (CCE, arrêt 148 253 du 22 juin 2015, p. 17) ;

Qu'ensuite, Votre Conseil a également souligné le caractère temporaire de ces centres d'accueil qui ressort du rapport AIDA lui-même, et que rien ne permet de vérifier qu'ils ont été prolongés après juin 2015 (CCE, arrêt n° 169 039 du 3 juin 2016, p. 33) ;

Que, au contraire, dans un rapport d'août 2016 (pièce 3, p. 27), l'OSAR précise que ces projet n'ont pas été prolongés depuis l'été 2015 ;

Que si ce rapport précise également que d'autres projets devraient être mis en œuvre en août 2016, rien ne permet de constater que ceux-ci ont effectivement été mis en place ;

Qu'en raison du caractère évolutif et préoccupant de la situation italienne il y a pourtant lieu, comme le reconnaît la partie adverse, de procéder à un examen prudent impliquant à tout le moins un examen complet, rigoureux et actualisé des informations ;

Qu'il est contraire à un tel examen prudent, rigoureux, complet et actualisé de motiver une décision en fonction de projets d'accueil en Italie qui ont pris fin il y a plus d'un an et que cela tend à démontrer au contraire que la situation italienne n'a été examinée que de façon superficielle sur base d'informations pouvant à tout le moins être qualifiées de datées ;

Que par ailleurs, comme il est dit plus haut, la partie requérante n'aura pas à nouveau accès à un centre d'accueil ;

Que cette absence d'accueil à son arrivée en Italie est d'autant plus probable que d'autres rapports récents confirment les informations déjà fournies par le rapport OSAR ;

Que le 9 février 2017 le Danish Refugee Council et le Swiss Refugee Council ont publié un rapport conjoint sur l'accueil des personnes vulnérables transférées en Italie ;

Que ce rapport qui fait le suivi de familles transférées en Italie est sans appel :

« None of the applicants monitored by the DRMP had access to SPRAR centres upon arrival in Italy. On the contrary, the applicants experienced that it was very arbitrary how they were received by the Italian authorities. » (pièce 4, p. 22)

Traduction-libre : aucun des candidats suivis par le DRMP n'a eu accès aux centres SPRAR lors de leur arrivée en Italie. Au contraire, les applicants ont expérimenté que la manière avec laquelle ils ont été accueillis par les autorités italiennes était très arbitraire

« It seems to be arbitrary or at least unpredictable which kind of assistance applicants transferred under the Dublin III Regulation will receive from the Italian authorities. » (pièce 4, p. 23)

Traduction libre : Il semble que le type d'assistance offerte par les autorités italiennes aux les demandeurs transférés sur base du règlement Dublin III soit arbitraire, ou à tout le moins imprévisible.

Que dès lors que même les personnes vulnérables n'ont pas accès à un accueil en cas de retour en Italie il est parfaitement illusoire qu'une personne sans vulnérabilité aggravée hormis sa qualité de demandeur d'asile puisse avoir accès à un accueil adapté ;

Que, de plus, le Représentant spécial du secrétaire Général du Conseil de l'Europe pour les migrations et les réfugiés a publié le 9 mars 2017 un rapport sur la visite qu'il a effectué en Italie du 16 au 21 octobre 2016 (pièce 6) ;

Que dans ce rapport il y précise que le nombre d'arrivants en Italie a eu une incidence sur la nature de l'hébergement et des services offerts ainsi que sur les conditions d'accueil et que cette situation pose potentiellement problème au titre des articles 3 et 8 de la CEDH (pièce 5, p. 3) ;

Qu'il signale également que les difficultés d'accès aux procédures d'asile, conjuguées aux difficultés dans l'accueil pourrait poser un problème au regard de l'article 3 CEDH (pièce 5, p. 8) ;

Qu'il souligne également que la lenteur du programme de relocalisation fait peser une pression supplémentaire sur le système d'accueil italien (pièce 5, p. 9) ;

Qu'il indique qu'aucune des personnes rapatriées dans le cadre du règlement Dublin ne bénéficie des services d'accueil et qu'ils se retrouvent - à vivre dans la rue ou les camps de transit (pièce 5, p. 9) ;

Que contrairement à ce qui est soutenu par la partie adverse dans sa décision, il convient donc bel et bien de conclure à l'existence d'un risque réel de violation de l'article 3 en cas de transfert de la partie requérante vers l'Italie et que ce risque a été insuffisamment instruit ;”

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, op eenvoudige wijze in deze beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motieven die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tegenstrijdig of incorrect zijn en er een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Allereerst moet worden opgemerkt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken en uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat hij slechts toepassing kan maken van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013 indien dit niet tot gevolg heeft dat verzoeker hetzij direct, hetzij indirect dreigt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder heeft immers uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat de verklaringen die verzoeker aflegde en de stukken die zijn raadsman na het gehoor nog overmaakte niet toelaten te besluiten dat er een risico bestaat dat hij na een overdracht aan Italië in een situatie zal terechtkomen die een miskenning inhoudt van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. Verweerder heeft verwezen naar het feit dat Italië partij is bij het EVRM en er mag worden vanuit gegaan dat dit land het non-refoulement-beginsel en de verplichtingen die uit voormeld verdrag voortvloeien zal respecteren. Hij heeft tevens uiteengezet dat de Italiaanse autoriteiten asielaanvragen aan een individueel onderzoek onderwerpen en dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de normen die zijn vastgelegd in de van toepassing zijnde Europese richtlijnen niet zullen respecteren. Verweerder heeft voorts verwezen naar verschillende verslagen inzake de concrete situatie van asielzoekers in Italië en uiteengezet dat, ondanks het feit dat de Italiaanse autoriteiten worden geconfronteerd met de aankomst van grote aantallen asielzoekers en er mede hierdoor nog bepaalde problemen zijn, er uit deze verslagen niet kan worden afgeleid dat asielzoekers die in het kader van de verordening nr. 604/2013 aan deze autoriteiten worden overgedragen worden behandeld op een wijze die strijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Verzoeker zet uiteen dat de Europese Raad teneinde het hoofd te bieden aan de grote toestroom van vluchtelingen een aantal beslissingen heeft genomen, waarbij onder meer is voorzien in de overbrenging van vijfendertig duizend asielzoekers uit Italië naar andere landen. Hij stelt dat aan deze beslissingen nog niet veel gevolg is gegeven en de migratiedruk in Italië hoog blijft. Hij toont met zijn toelichting evenwel niet aan dat verweerder enige kennelijke beoordelingsfout maakte. Het is niet omdat een land wordt geconfronteerd met een toevloed aan vluchtelingen dat de asielprocedure in dat land ernstige gebreken vertoont of de opvangmodaliteiten er niet deugdelijk zijn.

Daarnaast verwijst verzoeker naar een rapport van Amnesty International waarin melding wordt gemaakt van allerlei gebreken in de Italiaanse asielprocedure en van misbruiken door Italiaanse overheidsdiensten. Verweerder heeft de inhoud van dit rapport evenwel in aanmerking genomen en er op correcte gronden op gewezen dat dit rapport betrekking heeft op de specifieke problemen die werden vastgesteld in Italiaanse “hotspots”, waarmee wordt bedoeld op plaatsen waar op korte termijn zeer grote groepen vluchtelingen het Italiaanse grondgebied binnenkomen. Verweerder heeft gemotiveerd dat de aangevoerde problematiek niet dienstig is aangezien verzoeker niet naar een “hotspot” zal worden gebracht, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker.

Waar verzoeker erop wijst dat de Raad reeds overging tot de vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf met betrekking tot een alleenstaande man die naar Italië diende te worden

overgebracht moet worden gesteld dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben, dat in tientallen arresten in de andere zin werd beslist (zie o.a. RvV 6 maart 2017, nr. 183 393; RvV 27 maart 2017, nr. 184 399, RvV 30 maart 2017, nr. 184 810) en dat hij door naar dit arrest te verwijzen niet aantoonde dat in casu enige manifeste beoordelingsfout werd gemaakt of dat verweerder in voorliggende zaak onzorgvuldig is opgetreden. Hierbij moet worden benadrukt dat de aan de Raad voorgelegde stukken aantonen dat verweerder een minutieus en volledig onderzoek doorvoerde en rekening hield met actuele rapporten aangaande de toestand van asielzoekers in Italië.

Verzoeker betoogt ook dat verweerder slechts op algemene en op een weinig precieze wijze refereert aan passages uit het AIDA-rapport van 2015 maar maakt hiermee geenszins aannemelijk dat enige incorrecte passage uit dit rapport in de beslissing tot weigering van verblijf is opgenomen of dat verweerder uitgaat van foutieve gegevens. Hij doet dit ook niet door te betogen dat er sedert 2015 nieuwe rapporten over de toestand van asielzoekers in Italië zijn verschenen, waaronder een recent rapport van SFH dat vooral betrekking heeft op de opvang van asielzoekers die in het kader van de verordening nr. 604/2013 naar Italië werden overgebracht. Verweerder heeft trouwens kennis genomen van dit verslag van SFH en gesteld dat de auteurs van dit rapport zelf hebben aangegeven slechts een beperkt onderzoek te hebben doorgevoerd waaruit geen conclusies kunnen worden getrokken die geldig zijn voor heel Italië, aangezien er grote regionale verschillen zijn. Hij heeft tevens benadrukt dat in dit rapport evenzeer wordt toegelicht dat de Italiaanse autoriteiten er in slaagden om op vier jaar tijd de opvangcapaciteit inzake asielzoekers te verhogen van vijfduizend naar honderdtwintig duizend plaatsen en dat uit de gegevens waarover hij beschikt blijkt dat deze autoriteiten een plan hebben om de opvangcapaciteit verder uit te breiden. Verweerder duidde dat er zowel in Rome als in Milaan, de steden waar problemen werden vastgesteld, ook niet-gouvernementele organisaties actief zijn die bijstand kunnen verlenen. Voorts heeft verweerder ook aangegeven dat hij de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zal stellen van de datum waarop verzoeker zal worden overgebracht, zodat zij de nodige voorbereidingen kunnen treffen. Verzoeker kan, gezien voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder niet uiteenzet waarom hij op basis van de in het rapport van het SFH, waarin melding wordt gemaakt van bepaalde gebreken in het asiel- en opvangsysteem, toch meent dat er geen reëel risico bestaat dat hij zal worden gefolterd of zal worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker toont, met zijn beschouwingen, ook niet aan dat verweerders argumentatie kennelijk onredelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoeker aangaf tijdens zijn verblijf in Italië geen asiel te hebben gevraagd en dus bezwaarlijk kan stellen dat de Italiaanse autoriteiten in gebreke bleven om hem een opvangplaats toe te wijzen. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker toen hij werd gehoord verklaarde dat hij, ondanks het feit dat hij niet stond geregistreerd als asielzoeker, toch zowel in Milaan als vervolgens in Ventimiglia werd opgevangen door een niet-gouvernementele organisatie. De eigen ervaringen van verzoeker laten derhalve niet toe te besluiten dat hij slecht werd behandeld in Italië en hij er in de praktijk geen opvang of bijstand kon krijgen.

Verzoeker stelt dat in het rapport van SFH wordt uiteengezet dat een persoon die in Italië wordt opgevangen en het opvangcentrum verlaat nadien geen beroep meer kan doen op het Italiaanse opvangnetwerk. In dit verband moet nogmaals worden benadrukt dat verzoeker voorheen geen asielaanvraag indiende, zodat het niet mogelijk is dat hem als asielzoeker een opvangplaats door de overheid werd toegewezen. Zijn uiteenzetting is dan ook niet dienend. De eigen ervaringen van verzoeker tonen, zoals reeds gesteld, daarenboven aan dat er ook een mogelijkheid is om via niet-gouvernementele organisaties opvang te krijgen.

Inzake verzoekers betoog dat niet wordt bewezen dat indien hij terugkeert naar Italië en hij er voor het eerst asiel aanvraagt hij er toch niet zal worden uitgesloten van opvang moet worden geconcludeerd dat er geen duidelijke aanwijzingen zijn dat de Italiaanse autoriteiten vreemdelingen, in de situatie van verzoeker, die in het kader van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen kunnen uitsluiten van opvang en dat verweerder er terecht heeft op gewezen dat de Italiaanse autoriteiten gebonden zijn door de Europese richtlijnen. Verweerder heeft ook uiteengezet dat het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015, dat voorziet in de mogelijkheid om in specifieke gevallen een asielzoeker geen opvang meer te verstrekken, handelt over de opvangvoorzieningen voor derdelanders die in Italië een asielaanvraag hebben ingediend en dat verzoeker voorheen geen asielaanvraag indiende, zodat zijn verwijzing naar deze regelgeving niet nuttig is. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat verweerder bijkomende garanties had moeten vragen om zekerheid te verwerven inzake het feit dat hij zal worden opgevangen. Verweerder is niet verplicht om te bewijzen dat praktijken niet voorkomen waarvoor er geen aanwijzingen zijn dat ze effectief zouden bestaan. Verzoeker kan, gelet op het voorgaande ook

niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder nog bijkomende overtuigingsstukken had moeten verzamelen en bij het administratief dossier had dienen te voegen.

Het gegeven dat de Italiaanse autoriteiten niet formeel hebben geantwoord op verweerders overname-verzoek laat evenmin toe te concluderen dat deze autoriteiten zullen tekortschieten in hun verplichtingen jegens verzoekers eens hij is overgedragen.

Door algemeen te stellen dat Italië nog met bepaalde problemen kampt – wat door verweerder niet wordt ontkend – toont verzoeker evenmin aan dat de situatie in dat land dusdanig is dat er een reëel risico bestaat dat hij er in een situatie zal terechtkomen die van die aard is dat er kan worden gesproken van een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling.

Er moet verder nog worden gesteld dat verweerder niet heeft gemotiveerd dat vreemdelingen die in het kader van de verordening nr. 604/2013 naar Italië worden gebracht nog worden ondergebracht in specifiek voor deze groep asielzoekers voorziene opvangcentra, doch duidelijk heeft aangegeven dat dit systeem niet meer bestaat en dat zij kunnen terugvallen op het algemene opvangsysteem. Verzoekers beschouwingen hieromtrent, inclusief zijn verwijzing naar een arrest van de Raad hierover, geven geen aanleiding tot de conclusie dat verweerder geen deugdelijk onderzoek doorvoerde of verkeerdelijk stelde dat, ondanks de grote uitdagingen waarmee de Italiaanse autoriteiten worden geconfronteerd, er geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten bestaat.

Verzoeker maakt ook melding van het gegeven dat in een verslag van de Danish Refugee Counsel en de Swiss Refugee Counsel, op basis van een zeer beperkt onderzoek, wordt aangegeven dat de bijstand die door de Italiaanse autoriteiten wordt gegeven bij de aankomst van vreemdelingen die in het kader van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen arbitrair en onvoorspelbaar is. De Raad merkt in eerste instantie op dat in dit verslag wordt uiteengezet dat de besproken grieven gebaseerd zijn op de verklaringen van de klagers (*“the following case studies are based on the accounts of the applicants”*) en er dus omzichtig moet worden omgesprongen met de verstrekte inlichtingen daar niet vaststaat dat zij de realiteit correct of op een objectieve wijze weergeven. Daarnaast moet worden benadrukt dat uit dit verslag blijkt dat de betrokken vreemdelingen uiteindelijk allemaal een opvangplaats kregen. Het feit dat de wijze waarop zij initieel werden opgevangen niet steeds optimaal zou zijn geweest – waarbij rekening moet worden gehouden met het feit dat het niet steeds evident is om de meest aangepaste accommodatie te voorzien voor vreemdelingen die soms onverwacht opduiken en die hun noden niet goed kunnen meedelen en waarbij in aanmerking moet worden genomen dat niet aan alle individuele verzuchtingen van vreemdelingen kan en dient te worden voldaan – laat niet toe om op algemene wijze te besluiten dat er in Italië niet de nodige voldoende kwalitatieve opvangvoorzieningen zijn en dat verweerder de opvangsituatie in Italië verkeerd heeft ingeschat. De toelichting dat nieuw aangekomen vreemdelingen niet dadelijk worden ondergebracht in centra die voorzien zijn voor tweedelijnsopvang (SPRAR) laat evenmin toe tot dit besluit te komen.

Verzoeker legt nog een verslag voor van een bijzondere vertegenwoordiger van de secretaris-generaal voor migratie en vluchtelingen van 2 maart 2017. Verweerder kon evenwel op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen rekening houden met een document dat pas later werd opgesteld. Bovendien kan uit dit document geenszins worden afgeleid dat vreemdelingen die in Italië een asielaanvraag indienen geen opvang kunnen genieten. Er wordt slechts melding gemaakt van het feit dat vreemdelingen die na een illegale grensoverschrijding door de Zwitserse autoriteiten naar Italië worden teruggestuurd, en geen asielaanvraag indienen het bevel krijgen en het grondgebied te verlaten en niet worden opgevangen. Hieruit blijkt niet dat personen die wel een asielaanvraag indienen geen opvang krijgen.

De vaststelling dat de hervestiging van vluchtelingen die in Italië verblijven een extra druk zet op het Italiaanse opvangsysteem doet geen afbreuk aan het feit dat er een opvangsysteem is en dat niet blijkt dat de opvangstructuren waarin verzoeker kan terechtkomen niet aan basisnormen voldoen. In dit verband kan er ten overvloede op worden gewezen dat in het meest recente verslag dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt wordt toegelicht dat werd vastgesteld dat de condities in de gecontroleerde opvangcentra die bedoeld zijn voor de eerste opvang van asielzoekers (CARA en CDA), waar vooral asielzoekers die in het kader van de verordening nr. 604/2013 werden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten verbleven, als globaal gezien goed (*“globalement bonnes”*) en aanvaardbaar (*“acceptables”*) worden omschreven. Inzake de in Rome gecontroleerde opvangstructuur die is bedoeld voor een latere opvang van asielzoekers (SPRAR) wordt aangegeven dat de materiële omstandigheden een positieve

indruk nalaten (*"les conditions matérielles m'ont laissé une impression positive"*). Wat betreft de tijdelijke structuren die door de prefecturen worden ingericht en bedoeld zijn voor noodopvang (CAS) werd inzake de bezochte instelling vastgesteld dat er meer personen verbleven dan waarvoor de instelling was bedoeld, doch wordt geen melding gemaakt een onaanvaardbare situatie.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Gelet op de voorgaande vaststellingen en nu tevens geenszins blijkt dat verweerder door de bestreden beslissingen te nemen een handeling zou hebben gesteld die een miskenning inhoudt van de menselijke waardigheid of dat hij door deze beslissingen te nemen verzoeker het recht op asiel zou hebben ontzegd kan ook niet worden geconcludeerd dat verweerder artikel 3 van het EVRM of de artikelen 1, 4 of 18 van het Handvest van de grondrechten heeft geschonden.

3.2.4. Aangezien niet blijkt dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten en daar het niet is betwist dat de Italiaanse autoriteiten, in dat geval, volgens de criteria die zijn opgenomen in de verordening nr. 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, kan geen schending van artikel 3.2., eerste en tweede lid van voormelde verordening worden vastgesteld.

3.2.5. De Raad stelt vast dat niet blijkt dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK